

29.1.2007

Dnro 1007/4/05

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Sarja

YMPÄRISTÖVAIKUTUSTEN ARVIOINTISELOSTUKSEN KÄÄNTÄMINEN

1 KANTELU

Siuntion kunnan ympäristölautakunta arvosteli 30.3.2005 oikeusasiamiehelle osoittamassaan kirjeessä Uudenmaan ympäristökeskuksen menettelyä ympäristövaikutusten arviointimenettelyn (YVA) yhteydessä. Kantelun mukaan ympäristökeskus oli ympäristövaikutusten arvioinnista annetun lain tarkoittamana yhteysviranomaisena toistuvasti asettanut ruotsinkieliset kansalaiset huonompaan asemaan kuin suomenkieliset, koska ympäristövaikutusten arviointiselostuksista oli laadittu ruotsiksi vain lyhyt yhteenveto. Esimerkkinä ympäristölautakunta käytti erityisesti Lohjan jätteenkäsittely- ja energiahyötykäyttöhanketta, jossa 132-sivuisesta YVA-selostuksesta oli laadittu ruotsiksi vain 7-sivuinen yhteenveto.

Ympäristölautakunta katsoi Uudenmaan ympäristökeskuksen menettelyn olevan ristiriidassa perustuslain 6 §:n syrjintäkiellon kanssa. Lautakunnan mukaan menettely ei myöskään turvannut perustuslain 20 §:n tarkoittamalla tavalla mahdollisuutta vaikuttaa elinympäristöään koskevaan päätöksentekoon.

Ympäristölautakunnan käsityksen mukaan hankkeen laajuus, monimutkaisuus ja käytetty ammattiterminologia huomioon ottaen YVA-aineisto olisi tullut olla saatavilla kaksikielisissä kunnissa kokonaisuudessaan sekä suomeksi että ruotsiksi.

Edelleen ympäristölautakunta katsoi, että puheena olevan hankkeen toisena toteuttajana toimineen alueen kuntien lähes kokonaisuudessaan omistaman kaksikielisen osakeyhtiön velvoittaminen kääntämään YVA-selostus kokonaan ruotsiksi ei olisi ollut kyseisen yhtiön kannalta kohtuutonta. Lautakunta viittasi siihen, että yhtiö oli sekä vanhan että nykyisen kielilain mukaan velvollinen tiedottamaan toiminnastaan sekä suomeksi että ruotsiksi.

3 RATKAISU

3.1 Taustatietoja

Kaksi yhtiötä oli 7.4.2003 toimittanut Uudenmaan ympäristökeskukselle jätteenkäsittely- ja energiahyötykäyttöhankkeestaan ympäristövaikutusten arviointimenettelystä annetun lain (468/1994; jäljempänä YVA-laki) 8 §:n 1 momentin tarkoittaman arviointiohjelman, josta Uudenmaan ympäristökeskus oli 30.6.2003 antanut mainitun lain 9 §:ssä tarkoitetun lausunnon.

Seuraavaksi kyseiset yhtiöt olivat 11.11.2003 saattaneet YVA-lain 10 §:n 1 momentin tarkoittamalla tavalla vireille kyseistä hanketta koskeneen ja kantelussa tarkoitetun ympäristövaikutusten arviointiselostuksen. Tämän jälkeen Uudenmaan ympäristökeskus oli mainitun lain 11 §:n 1 momentin ja ympäristövaikutusten arviointimenettelystä annetun asetuksen (268/1999; jäljempänä YVA-asetus) 13 §:n 3 momentin edellyttämällä tavalla huolehtinut arviointiselostuksen tiedottamisesta kuuluttamalla siitä hankkeen vaikutusalueella.

Kuuluttaminen oli tehty Länsi Uusimaa- ja Västra Nyland -lehdissä suomeksi ja ruotsiksi 22.11.2003. Lisäksi arviointiselostus oli kuulutettu suomeksi ja ruotsiksi Lohjan kaupungin ilmoitustaululla ajalla 24.11.2003–22.1.2004. Arviointiselostus oli ollut tuolloin nähtävillä Lohjan kaupungintalolla, Lohjan pääkirjastossa, Mäntynummen kirjastossa sekä Internetissä. Arviointiselostuksesta oli järjestetty yleisölle esittelytilaisuus Lohjan kaupungintalolla 3.12.2003.

3.2

Olisiko ympäristökeskuksen tullut kielilain nojalla kääntää arviointiselostus kokonaan ruotsiksi?

3.2.1

Arvioinnin lähtökohdat

Perustuslain 17 §:n 1 momentin mukaan suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi. Kielelliset oikeudet turvataan saman pykälän 2 momentin perusteella muussa lainsäädännössä. Vastaava sääntely oli aiemman hallitusmuodon 14 §:ssä. Kielilaki on kielellisiä oikeuksia koskeva yleislaki, jota sovelletaan myös YVA-menettelyyn, koska YVA-laissa ei ole erikseen säädetty po. menettelyssä noudatettavasta kielestä.

Koska puheena oleva arviointiselostus oli tullut vireille Uudenmaan ympäristökeskuksessa 11.11.2003, puheena olevaa yksittäistapausta on voimassa olevan kielilain 43 §:n 2 momentin siirtymäsäännöksen mukaan arvioitava ensi sijassa vuoden 2003 loppuun saakka voimassa olleen kielilain (148/1922) mukaisesti.

YVA-lain 10 §:n 1 momentin mukaan ympäristövaikutusten arviointiselostuksen laatii hankkeesta vastaava, ja saman lain 11 §:n 1 momentin mukaan yhteysviranomaisen eli ympäristökeskuksen on huolehdittava kyseisen arviointiselostuksen tiedottamisesta kuuluttamalla siitä hankkeen arvioidulla vaikutusalueella.

YVA-asetuksen 13 §:n 2 ja 3 momentin perustella kuulutuksesta on käytävä ilmi

riittävästi yksilöidyt tiedot hankkeesta, sen sijainnista, hankkeesta vastaavasta sekä siitä, miten arviointiselostuksesta voi esittää mielipiteitä ja antaa lausuntoja. Lisäksi kuulutuksessa on mainittava, miten arviointiselostus ja yhteysviranomaisen siitä myöhemmin antama lausunto pidetään nähtävänä.

Kielilain 10 §:n 1 momentin mukaan julkipanot, ilmoitukset ja kuulutukset tai muut sellaiset asiakirjat, jotka tuomioistuin tai muu valtion viranomainen taikka kunnan tahi muun itsehallintoalueen viranomainen antaa väestölle, on yksikielisellä virkaksi tai itsehallintoalueella kirjoitettava tämän alueen kielellä ja kaksikielisellä virkaksi tai itsehallintoalueella maan molemmilla kielillä.

3.2.2

Kannanotto

Silloinen apulaisoikeusasiamies Riitta-Leena Paunio on 23.4.1999 antamassaan päätöksessä dnro 496/4/96 arvioinut vastaavanlaista tilannetta katsoen, ettei Uudenmaan ympäristökeskuksen voitu kielilain perusteella edellyttää kääntävän ympäristövaikutusten arviointiselostusta ruotsiksi.

Edelleen apulaisoikeusasiamies Paunio mukaan kielilain nojalla ei myöskään voitu edellyttää, että arviointiselostus olisi tullut olla kaksikielisissä kunnissa nähtävillä sekä suomeksi että ruotsiksi. Paunio nimittäin katsoi, ettei kyseinen arviointiselostus ollut kielilain 10 §:n tarkoittama viranomaisen yleisöä varten laatima asiakirja vaan asiakirja, jonka ympäristövaikutuksia omaavasta hankkeesta vastaava oli laatinut omassa asiassaan. Sitä vastoin arviointiselostuksen nähtävänä pitoa koskeva kuulutus oli mainitun lainkohdan tarkoittama asiakirja, joka tuli julkaista kaksikielisissä kunnissa molemmilla kansalliskielillä.

Minulla ei ole perusteita päätyä edellä esitetystä tulkinnasta poikkeavaan lopputulokseen. Näin ollen Uudenmaan ympäristökeskuksella ei nytkään esillä olevassa asiassa ollut velvollisuutta kääntää arviointiselostusta kokonaisuudessaan ruotsiksi siten kuin kantelussa oli esitetty. Käsittekseni mukaan myöskään voimassa oleva kielilaki (423/2003) ei antaisi aihetta arvioida asiaa toisin.

Nykyisin YVA-menettelyn käsittelykieli määräytyy kielilain 12 §:n mukaisesti. Kyseisen pykälän 1 momentin pääsäännön mukaan hallintoasian käsittelykielenä on kaksikielisessä viranomaisessa asianosaisen kieli. Kielilain 32 §:n 1 momentin mukaan valtion ja kunnallisen viranomaisen yleisölle suunnatussa tiedottamisessa on kaksikielisessä kunnassa käytettävä suomen ja ruotsin kieltä. Kaksikielisen viranomaisen ilmoitukset, kuulutukset ja julkipanot sekä muut yleisölle annettavat tiedotteet tulee saman pykälän 2 momentin mukaan antaa suomen ja ruotsin kielellä. Viranomaisten laatimien selvitysten, päätösten tai muiden vastaavien tekstien julkaiseminen ei 3 momentin mukaan velvoita kääntämään niitä sellaisenaan. Viranomaisen tulee kuitenkin huolehtia sekä suomen- että ruotsinkielisen väestön tiedonsaantitarpeista.

Viimeksi mainitun lainkohdan perusteluissa (HE 92/2002 vp, s. 94) on todettu muun muassa, että pelkästään se, että viranomainen julkaisee säännöksessä

tarkoitettua aineistoa, ei merkitse, että se välttämättä olisi käännettävä. Säännös ei kuitenkaan perusteluiden mukaan kavenna viranomaisten velvollisuutta tiedottaa ja antaa yleisölle tietoa molemmilla kansalliskielillä. Viranomaisella on aina vastuu siitä, että niin suomen- kuin ruotsinkieliseen väestöryhmään kuuluvat saavat yksilön kannalta oleellisen tiedon omalla kielellään. Yksilön kannalta oleellisena tiedon vähimmäismääränä on hallituksen esityksen perusteluissa pidetty tietoa kysymyksessä olevasta asiasta sekä yhteystietoja henkilöstä, jolta yksilö halutessaan voi saada asiasta tarkempia tietoja omalla kielellään.

Edellä todetusta seuraa käsitykseni mukaan, ettei ympäristövaikutusten arviointimenettelyssä yhteysviranomaisina toimivilla ympäristökeskuksilla edelleenkaan ole kielilaista johdettavissa olevaa veloitetta arviointiselostuksen kääntämiseen ainakaan kantelijan tarkoittamalla tavalla eli kokonaisuudessaan.

3.2.3

Yhdenvertaisen osallistumis- ja vaikuttamismahdollisuuden turvaamisen näkökulma

Vaikka olenkin edellä katsonut, ettei kielilainsäädäntö ollut edellyttänyt arviointiselostuksen kääntämistä sellaisenaan eli samalla käytännössä sen nähtävillä oloa molemmilla kansalliskielillä kaksikielisissä kunnissa, asiaa on vielä aiheellista arvioida lähtien YVA-menettelyn perimmäisestä tarkoituksesta.

YVA-lain tavoitteena on sen 1 §:n mukaan edistää ympäristövaikutusten arviointia ja yhtenäistä huomioon ottamista suunnittelussa ja päätöksenteossa sekä samalla lisätä kansalaisten tiedonsaantia ja osallistumismahdollisuuksia. Näin ollen sillä toteutetaan osaltaan aiemman hallitusmuodon 14 a §:n 2 momenttia ja nykyisen perustuslain 20 §:n 2 momenttia, joiden mukaan julkisen vallan on pyrittävä turvaamaan jokaiselle oikeus terveelliseen ympäristöön sekä mahdollisuus vaikuttaa ympäristöönsä koskevaan päätöksentekoon.

Näkemykseni mukaan edellä tarkoitettu osallistumis- ja vaikuttamismahdollisuuden turvaaminen ja edistäminen toteutuu ympäristövaikutusten arvioinnin osalta käytännössä esimerkiksi juuri arviointiselostuksista tiedottamisella. Osallistumis- ja vaikuttamismahdollisuuden asianmukainen toteutuminen on käytännössä mahdollista kuitenkin vain sillä edellytyksellä, että henkilöllä on mahdollisuus myös tosiasiallisesti saada riittävästi ympäristöönsä koskevaa tietoa hänen ymmärtämällään kielellä. Kuten ympäristöministeriökin on lausunnossaan todennut, silloinkin, kun hankkeesta vastaavana on yksityinen taho, yhteysviranomaisen eli ympäristökeskuksen on huolehdittava siitä, että arviointiohjelman ja -selostuksen keskeinen sisältö on käytettävissä molemmilla kansalliskielillä. Se, mitä kulloinkin pidetään riittävänä tietona, jää tapauskohtaisen arvion varaan, johon vaikuttavat esimerkiksi ympäristöhankkeen luonne ja merkitys.

Edellä mainittuun johtopäätökseen päätyi silloisen hallitusmuodon 14 a §:n 2 momentin (osallistuminen ympäristöä koskevaan päätöksentekoon; nykyisin perustuslain 20 §:n 2 momentti), 5 §:n 2 momentin (syrjintäkielto; nykyisin perustuslain 6 §:n 2 momentti), 14 §:n 2 momentin (kielellinen yhdenvertaisuus;

nykyisin perustuslain 17 §:n 2 momentti) ja 16 §:n (hyvän hallinnon takeet, nykyisin perustuslain 21 §:n 2 momentti) perusteella myös apulaisoikeusasiamies Paunio aiemmin mainitussa päätöksessään. Asiaa ei mielestäni ole syytä arvioida toisin nykyisenkään kielilain voimassa ollen.

Korostan kuitenkin vielä sitä, että aiemman hallitusmuodon 14 §:n 2 momentin ja nykyisen perustuslain 17 §:n 2 momentin mukaan julkisen vallan on huolehdittava maan suomen- ja ruotsinkielisen väestönosan yhteiskunnallisista tarpeista samanlaisten perusteiden mukaan. Säännöksellä on katsottu olevan merkitystä esimerkiksi omakielisen tiedonvälityksen järjestämisessä. Edellä mainittu julkisen vallan velvoite edellyttää paitsi kansalliskielten muodollisesti yhdenvertaista kohtelua myös väestön tosiasiallisen tasa-arvon turvaamista (HE 309/1993 vp, s. 65).

Kun nykyisessä kielilaissa käytetään osaksi samoja ilmaisuja kuin perustuslain kansalliskieliä koskevassa säännöksessä, on tässä yhteydessä mielestäni syytä tarkastella myös sitä, mitä kielilain perusteluissa on tuotu esiin ilmaisun "samanlaisten perusteiden mukaan" tulkinnasta.

Kielilain 35 §:ssä säädetään toimenpiteistä kielellisten oikeuksien edistämiseksi. Pykälän 1 momentissa on toistettu perustuslain 17 §:n 2 momentissa säädetty julkiselle vallalle osoitettu velvoite. Säännöstä koskevan hallituksen esityksen perusteluissa (HE 92/2002 vp, s. 95–96) on todettu, että ilmaisua "samanlaisten perusteiden mukaan" ei tulisi tulkita siten, että kielelliset oikeudet on molempien kieliryhmien sivistyksellisten ja yhteiskunnallisten tarpeiden täyttymiseksi kaikissa tapauksissa turvattava samalla tavalla. Perusteluissa on esimerkkinä viitattu siihen, että kunta voi järjestää terveystalvunsa eri tavalla ruotsinkielisille kuin suomenkieliselle väestölle, jos erilaiset järjestämistavat edistävät kielellisten oikeuksien toteutumista.

Nyt on siten edellä lausutun perusteella vielä arvioitava, voidaanko suomenkielisestä 132-sivuisesta arviointiselostuksesta laadittua 7-sivuista ruotsinkielistä tiivistelmää pitää ruotsinkielisen väestönosan osallistumis- ja vaikuttamismahdollisuuksien näkökulmasta riittävänä. On kuitenkin paikallaan korostaa sitä, ettei asiaa ole mahdollista arvioida yksinomaan esimerkiksi eri kieliversioiden sivumäärien suhdeluvun perusteella. Toisaalta riittävyysvaatimus ei välttämättä täyty pelkästään silläkään, että ruotsinkielinen tiivistelmä vastaa suomenkielistä tiivistelmää. Näin on siksi, että suomenkielisen tiivistelmän lukijalla on mahdollisuus tarvittaessa täydentää tietouttaan perehtymällä koko arviointiselostukseen, kun taas äidinkieleltään ruotsinkielisellä ruotsinkielisen tiivistelmän lukijalla ei tätä mahdollisuutta omalla äidinkielellään ole.

Riittävyysvaatimusten arviointi on kuitenkin subjektiivista ja mahdollistaa monia mielipiteitä ja tulkintoja. Omana käsityksenäni totean, että arviointiselostukseen liitettyä ruotsinkielistä tiivistelmää voidaan hankkeen laajuus ja merkitys huomioon ottaen pitää lukijan tiedontarpeen tyydyttämisen kannalta monessa suhteessa kovin vaatimattomana. Esimerkkeinä nostan esiin seuraavat näkökohdat:

- Suomenkielisessä arviointiselostuksessa varsinaisia ympäristövaikutuksia on

arvioitu lähes 60 sivun verran, kun taas ruotsinkielinen tiivistelmä on tältä osin runsaan neljän sivun mittainen.

- Eri hankevaihtoehtoja on suomenkielisessä selostuksessa vertailtu noin kuuden sivun verran, kun taas ruotsinkielisessä tiivistelmässä asiasta oli kolmen rivin mittainen maininta.

- Ruotsinkielisessä tiivistelmässä – toisin kuin suomenkielisessä selostuksessa (jakso 14) – ei ole lainkaan esitelty suunnitelmia haittojen ehkäisemiseksi ja lieventämiseksi.

- Myöskään hankkeen taustoja ja perusteluja sille ei ole ruotsinkielisessä tiivistelmässä tuotu lainkaan esiin.

- Ympäristöministeriö on katsonut, ettei ruotsinkielinen tiivistelmä sisällä kaikkia YVA-asetuksen 12 §:n 9-kohdassa edellytetyjä tietoja. Koska suomen- ja ruotsinkieliset tiivistelmät vastaavat saamani selvityksen mukaan toisiaan, myös suomenkielinen tiivistelmä näyttää ministeriön lausunnon perusteella olevan siten puutteellinen.

- Vielä huomioni on kiinnittynyt siihen, että suomenkielisessä arviointiselostuksessa on mukana sanasto, jossa on selostettu myös tiivistelmässä esiintyviä termejä (esimerkiksi teollisuuden jätteenpolttoasetuksen mukainen sivutuote, pohjatuhka, lentotuhka, arinapoltto, leijukerrospolttotekniikka), kun taas pelkästään ruotsinkielisen tiivistelmän varassa olevalla henkilöllä ei ole omalla äidinkielellään vastaavalla tavalla mahdollisuutta tarkistaa mainittujen termien täsmällistä merkitystä.

3.2.4

Johtopäätös

Kielilaki ja YVA-menettelyä koskeva lainsäädäntö eivät käsitykseni mukaan edellyttäneet ympäristövaikutusten arviointiselostuksen kääntämistä kokonaisuudessaan ruotsiksi. Tämän vuoksi Uudenmaan ympäristökeskuksen menettelyä ei voida pitää lainvastaisena. Se, missä laajuudessa selostus käännetään, jättää sijaa harkinnalle. Suomen- ja ruotsinkielisen väestöosan yhdenvertaisen osallistumis- ja vaikuttamismahdollisuuden näkökulmasta ympäristökeskuksen menettely on kuitenkin mielestäni jossakin määrin kriitikkille altis, kun se oli pitänyt arviointiselostukseen liitettyä ruotsinkielistä tiivistelmää kaikilta osin riittävänä.

Toisaalta asian kokonaisarviointiin on myös otettava huomioon ne muut tavat, joilla tietoa hankkeesta oli ollut saatavilla molemmilla kansalliskielillä. Saadun selvityksen mukaan hankkeen johdosta oli järjestetty kummassakin kuulemisvaiheessa yleisötilaisuus, jossa oli käytetty tarpeen mukaan molempia kansalliskieliä, vaikkei YVA-laki tällaisten tilaisuuksien järjestämistä olisi sinänsä edellyttänytkään. Lisäksi yleisöllä oli ollut mahdollisuus saada lisätietoja omalla äidinkielellään lisätietojen antajilta koko arviointimenettelyn ajan. Näin ollen halukkailla oli ollut mahdollisuus saada hankkeesta lisätietoja omalla äidinkielellään, joko suomeksi tai ruotsiksi. Asiassa ei myöskään ole ilmennyt

seikkoja, jotka antaisivat aihetta epäillä, että jokin taho olisi kielellisistä syistä tosiasiallisesti jäänyt osallistumis- ja vaikuttamismahdollisuuden ulkopuolelle.

Asian kokonaisarvioinnissa olen päätenyt siihen, että kantelu ei anna aihetta muihin toimenpiteisiin kuin että saatan edellä kohdassa 3.2.3 esittämäni näkökohdat Uudenmaan ympäristökeskuksen tietoon.

3.3

Hankkeesta vastuullisen kielelliset veloitteet arviointiselostuksen laadinnassa

Siuntion ympäristölautakunta toi esiin myös sen, että puheena olevan hankkeen toisena toteuttajana toimineen yhtiön olisi tullut kääntää arviointiselostus kokonaisuudessaan ruotsiksi. Lautakunta perusteli kantaansa sillä, että puheena oleva yhtiö oli kaksikielinen osakeyhtiö, joka oli melkein kokonaan alueen kuntien omistama ja perustettu jätehuollon järjestämistä varten. Edelleen kantelun mukaan yhtiön 12 osakaskunnasta seitsemän oli kaksikielisiä, ja yhtiön osakaskannasta yli puolet oli kaksikielisten kuntien hallussa. Hankkeen koko ja kalleus huomioon ottaen käännöksen kustantamista ei kantelun mukaan voitu pitää yhtiön kannalta kohtuuttomana. Lautakunta perusteli kantaansa myös viittaamalla siihen, että yhtiö oli sekä vanhan että nykyisen kielilain mukaan velvollinen tiedottamaan toiminnastaan sekä suomeksi että ruotsiksi.

Puheena olevana ajankohtana voimassa olleen kielilain 17 b §:n mukaan valtion liikelaitoksen ja palveluja tuottavan yhtiön, jossa valtiolla taikka yhdellä tai useammalla kaksikielisellä kunnalla on määräämisvalta, on palveltava yleisöä ja tiedotettava yleisölle suomeksi ja ruotsiksi, jollei se ole tarpeetonta tai yhtiön kannalta kokonaisuudessaan arvioituna kohtuutonta.

Totean ensinnäkin, että kyseisellä säännöksellä pyrittiin turvaamaan kielelliset peruspalvelut siirrettäessä eri toimintoja liikelaitoksiin ja säännöksessä tarkoitettuihin yhtiöihin. Säännös koski vain palveluja – ei sen sijaan tavaraa – tuottavia yhtiöitä. Lisäksi se oli rajoitettu koskemaan yleisölle annettavia palveluja.

Voimassa olevan kielilain 24 § perustuu edellä mainittuun säännökseen. Palveluvelvollisuus suomeksi ja ruotsiksi koskee edelleenkin ainoastaan yleisölle annettavaa palvelua ja tiedottamista yleisölle. Sen sijaan palvelu- ja tiedottamisvelvollisuus ei säännöksen perusteluiden (HE 92/2002 vp, s. 89) mukaan ulotu liikelaitoksen tai yhtiön muuhun liiketoimintaan.

Puheena oleva yhtiö oli toiminut asiassa ympäristöhankkeesta vastaavan roolissa arviointiselostuksen laatijana, ei sen sijaan yleisöön nähden palvelun tarjoajana. Tämän vuoksi asiaa ei käsitykseni mukaan voida arvioida puheena olevana ajankohtana voimassa olleen kielilain 17 b §:n – tai nykyisin kielilain 24 §:n – perusteella. Totean myös, että yhtiöllä oli asianosaisena ollut oikeus saattaa asiansa vireille kaksikielisessä valtion viranomaisessa joko suomeksi tai ruotsiksi. Tämän vuoksi ja kun ympäristövaikutusten arviointimenettelyä koskevassa lainsäädännössä ei arviointiselostuksen laatijalle ole enemmälti asetettu kyseistä selostusta koskevia kielellisiä veloitteita, ympäristökeskus ei ollut menetellyt lainvastaisesti, kun se ei ollut edellyttänyt yhtiöltä selostuksen

kääntämistä ruotsiksi.

Edellä todetun perusteella kantelu ei tältä osin anna aiheutta toimenpiteisiini.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.2.3 esittämäni käsityksen Uudenmaan ympäristökeskuksen menettelystä sen tietoon lähettämällä sille jäljennöksen tästä päätöksestäni. Samalla lähetän päätöksen tiedoksi ympäristöministeriölle.